

Βαγγέλης Παπαδιόχος

Η επανάσταση μπορεί να περιμένει

Ο Βαγγέλης Παπαδιόχος γεννήθηκε το 1986 και κατάγεται από το Αλιβέρι Ευβοίας. Σπούδασε οικονομικά (ΕΚΠΑ) και δημόσια διοίκηση (ΕΣΔΔΑ). Εξέδωσε τις συλλογές διηγημάτων “Λαθρεπιβάτες” (εκδ. Οσελότος, 2018), “Σκοτεινά δωμάτια” (εκδ. Συμπαντικές διαδρομές, 2019) και “Καθαρή πόλη” (εκδ. Λυκόφως, 2021- υπό έκδοση). Εργάζεται ως δημόσιος υπάλληλος.
email: vaggpap86@gmail.com

Το έργο αυτό διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/).

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Σε περίπτωση που κάποιος ενδιαφερθεί να το μεταφέρει στη σκηνή, παρακαλείται να έρθει προηγουμένως σε συνεννόηση με τον συγγραφέα.

Πρόσωπα

Σοφία (35 ετών)

Στέλλα (35 ετών)

Ψυχίατρος (κοντά στα 60)

Διευθυντής (γύρω στα 50)

Χώροι

Σπίτι Σοφίας

Γραφείο ψυχιάτρου

Γραφείο διευθυντή

Περίληψη

Η Σοφία είναι μια ανερχόμενη μάνατζερ ανθρώπινων πόρων σε μια μεγάλη εταιρεία. Οι υπάλληλοι, βέβαια, που συχνά απολύονται δεν την εκτιμούν ιδιαίτερα. Ο διευθυντής της θα την εκτιμούσε περισσότερο αν ενέδιδε ευκολότερα στις προτάσεις του για εξόδους εκτός εργασίας. Ο εραστής της, απ' την άλλη, δεν δείχνει ιδιαίτερη κατανόηση για τους ψυχαναγκασμούς και την σεξουαλική της ψυχρότητα. Ο ψυχίατρός της δε, δεν τα πηγαίνει και πολύ καλύτερα σε αυτούς τους τομείς. Θα μπορούσαν άραγε τα πράγματα να βελτιωθούν αν εμφανιζόταν ξαφνικά μια παλιά της φίλη που, μεταξύ άλλων, είναι μέλος αντιεξουσιαστικής οργάνωσης με ειδίκευση σε επιθέσεις κατά μεγάλων επιχειρήσεων που εφαρμόζουν αντεργατικές πολιτικές;

ΣΚΗΝΗ 1

Γραφείο ψυχιάτρου

Η Σοφία είναι ξαπλωμένη σε έναν καναπέ και κοιτά ψηλά αφηρημένη. Στο γραφείο απέναντί της κάθεται ο ψυχίατρος.

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ: Λοιπόν Σοφία, θα ήθελες να μιλήσουμε;

ΣΟΦΙΑ: Συγγνώμη, αλλά αυτός ο πίνακας μου φαίνεται πάλι στραβός.

Η Σοφία δείχνει έναν πίνακα που κρέμεται στον απέναντι τοίχο.

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ: Δεν νομίζω. Ίσως φταιει η γωνία που τον κοιτάζεις.

ΣΟΦΙΑ: Όχι, όχι, είναι κρεμασμένος στραβά.

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ: Εντάξει, ας υποθέσουμε ότι είναι κρεμασμένος λίγο στραβά. Γιατί δίνεις τόση σημασία σ' αυτό;

ΣΟΦΙΑ: Έχετε δίκιο. Είναι πολύ χαζό να κολλάω συνέχεια μ' αυτά τα πράγματα, το ξέρω.

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ: Θέλεις να μου πεις πώς ήταν η εβδομάδα σου;

ΣΟΦΙΑ: Καλά... Σε γενικές γραμμές.

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ: Συζητήσατε καθόλου με τον Παύλο;

ΣΟΦΙΑ: Όχι ιδιαίτερα. Όπως σας έχω πει, δεν έχει όρεξη να συζητάει πολύ για την σχέση μας. Εγώ προσπάθησα βέβαια. Του είπα όσα με ενοχλούν σε εκείνον και του ζήτησα να μου πει τι τον ενοχλεί σε μένα.

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ: Και τι σου απάντησε;

ΣΟΦΙΑ: Ότι γενικά έχω μανία να αναλύω υπερβολικά τα πράγματα κι αυτό τον κουράζει. Για αυτό κι έχω γίνει, λέει, ψυχαναγκαστική.

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ: Μάλιστα. Κάτι άλλο;

ΣΟΦΙΑ: Απ' ό,τι θυμάμαι όχι. Πάντως, δεν νομίζω ότι θέλει να συζητήσουμε και γενικά δεν βλέπω πώς μπορεί να προχωρήσει αυτή η σχέση.

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ: Το συζητήσατε καθόλου αυτό;

ΣΟΦΙΑ: Όχι, δεν έχει ανοίξει ποτέ τέτοια κουβέντα.

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ: Μάλιστα. Πώς είναι η σεξουαλική σας ζωή τελευταία;

ΣΟΦΙΑ: Καλά... Σε γενικές γραμμές. Απλά, ώρες ώρες... πώς να το πω; Αφαιρούμαι.

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ: Δηλαδή;

ΣΟΦΙΑ: Δεν είναι ότι το κάνω επίτηδες. Να, ας πούμε τις προάλλες, λίγο προτού ολοκληρώσουμε κοιτούσα εκείνο το σκίσιμο που έχει στο ταβάνι από την υγρασία. Είναι πραγματικά μεγάλο, απορώ πώς δεν τον ενοχλεί. Και απλά, μόλις τελείωσε και με ρώτησε αν ήταν καλό του το είπα. Καλά, δεν σιέφτεσαι να φτιάξεις επιτέλους το ταβάνι σου; Δηλαδή, σκεφτείτε το λίγο, μ' έναν δυνατό σεισμό δεν είναι και το πιο απίθανο πράγμα του κόσμου να... Λέτε να υπερβάλλω λίγο;

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ: Συνέχισε. Ποια ήταν η αντίδρασή του;

ΣΟΦΙΑ: Τσαντίστημε! Πετάχτηνε πάνω λες και τον είχε χτυπήσει ρεύμα. *(Με κοροϊδευτικό ύφος και βαριά φωνή.)* Καλά, ό,τι να 'ναι είσαι εσύ... Έτσι μου είπε. Δεν τον καταλαβαίνω... Δε φτάνει, δηλαδή, που νοιάζομαι ακόμα και για το ταβάνι του σπιτιού του... Κι ύστερα, τι είναι αυτό το πράγμα να με ρωτάει κάθε φορά αν ήταν καλό; Πείτε μου εσείς τώρα, αυτό δεν είναι έλλειψη αυτοπεποίθησης; Ή μήπως τελικά ισχύει αυτό που λένε, ότι βασικά οι άντρες μόνο για αυτό ενδιαφέρονται πραγματικά; Δηλαδή εντάξει... κι εσείς άντρες είστε. Δεν θέλω να πω ότι όλοι οι άντρες /

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ: Έχεις έρθει ποτέ σε οργασμό όταν κάνετε έρωτα;

ΣΟΦΙΑ: Τι να σας πω... Ούτε κρύο ούτε ζέστη. Όπως ξέρετε, μέχρι τώρα είχα ελάχιστες εμπειρίες κι αυτή είναι η πρώτη κανονική σχέση που κάνω. Όσο μπορεί να την ονομάσει κάποιος κανονική βέβαια. Σκέφτομαι, δηλαδή, μήπως γενικά έτσι είναι οι σχέσεις όταν αρχίζεις να συνηθίζεις τον άλλον. Ή μπορεί να φταίει που έκανα την πρώτη μου μακροχρόνια σχέση στα τριανταπέντε. Εσείς τι νομίζετε;

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ: Δεν θα συμφωνούσα. Εξάλλου δεν είσαι τόσο μεγάλη, αν και αυτό δεν έχει καμιά σημασία στην προκειμένη.

ΣΟΦΙΑ: Ναι, δίκιο έχετε. Εδώ, θα μου πείτε, το κάνουν ακόμα και κάτι εξηνταπεντάρες... Απορώ πως δεν έχουν βαρεθεί ακόμα... Αλήθεια, αν δεν είμαι αδιάκριτη, εσείς με τη σύζυγό σας... συνεχίζετε;

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ: Δεν νομίζω ότι η περιγραφή της σεξουαλικής μου ζωής θα βοηθούσε στην προκειμένη.

ΣΟΦΙΑ: Ναι, έχετε δίκιο. Πολύ χαζή ερώτηση. Συγγνώμη.

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ: Δεν πειράζει. Έχεις να μου πεις κάτι άλλο για τον Παύλο;

ΣΟΦΙΑ: Α ναι! Μου είπε και κάτι άλλο που με πειραξε. Κάτι για σας. Ότι οι ψυχίατροι, στην καλύτερη περίπτωση, βγάζουν τελείως αυθαίρετα συμπεράσματα σαν τον Φρόντ και στην χειρότερη φτιάχνονται με τις όμορφες ασθενείς τους. Δηλαδή,

αν είναι δυνατόν... Σαν να υπονοεί ότι ζηλεύει εσάς! Πείτε μου πραγματικά, θα μπορούσατε εσείς ποτέ να με δείτε ερωτικά;

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ: Αυτό που είπε για τον Φρόντ θα έλεγα πως έχει μια δόση αλήθειας, αλλά θα πρέπει να τον ενημερώσεις ότι οι περισσότεροι συνάδελφοι, εδώ και πολλές δεκαετίες, έχουν αναθεωρήσει ή και εγκαταλείψει ακόμα τις περισσότερες από τις θεωρίες του. Τώρα, όσο για το δεύτερο, αυτό που ισχύει ορισμένες φορές στη σχέση γιατρού και ασθενούς είναι το αντίστροφο. Υπάρχει, δηλαδή, μια τάση η ασθενής να νιώθει έλξη για τον γιατρό της εφόσον είναι ένα πρόσωπο που της γεννά εμπιστοσύνη και αν υπάρχει διαφορά ηλικίας μπορεί να είναι κάτι σαν πατρική φιγούρα για εκείνη.

ΣΟΦΙΑ: (Ξεσπά σε νευρικό γέλιο.) Μα αυτό είναι αδύνατον! Είστε πολύ μεγάλος για να σας δω ερωτικά! (Σταματά απότομα το γέλιο.) Συγγνώμη, τώρα σας προσέβαλα. Ήταν πολύ χαζό αυτό που είπα.

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ: Δεν πειράζει. (Ρίχνει μια ματιά στο ρολόι του.) Θέλεις να μιλήσουμε για κάτι άλλο; Σοφία;

ΣΟΦΙΑ: Συγγνώμη, αφαιρέθηκα. Απλά, κοιτούσα το πουκάμισό σας. Έχει μια στάμπα από κέτσαπ εδώ. Είναι πολύ ωραίο πουκάμισο κι είναι κρίμα να έχει τέτοιο λεκέ. Κι αν μου επιτρέπετε, είμαι σίγουρη ότι λερωθήκατε τρώγοντας πάλι κανένα σουβλάκι από απέναντι. Κι αν έχω δίκιο, τότε συγγνώμη αλλά κάνετε μεγάλο κακό στον εαυτό σας. Το ξέρω βέβαια πως κι εσείς δεν έχετε χρόνο για μαγειρέμα αλλά ξέρω ένα πολύ καλό εστιατόριο με υγιεινή διατροφή που είναι σχετικά κοντά από 'δω και /

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ: Ευχαριστώ για τον ενδιαφέρον σου. Αλλά αν δεν σε πειράζει, όπως έχουμε ξαναπεί, σε αυτές τις συνεδρίες θα ήθελα να επικεντρώνεσαι στον εαυτό σου. (Ξανακοιτά το ρολόι του.) Έχουμε ακόμα ένα τέταρτο. Θέλεις να συζητήσουμε κάτι άλλο; Πώς είναι τα πράγματα στη δουλειά σου;

ΣΟΦΙΑ: Καλά... Σε γενικές γραμμές. Αν εξαιρέσουμε μερικά μικρά ατυχή περιστατικά, όπως σας έχω ξαναπεί. Κατά τα άλλα, τώρα που είμαι μάννατζερ ο μισθός είναι πολύ ικανοποιητικός και /

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ: Θα ήθελες μήπως να μιλήσουμε για αυτά τα μικρά ατυχή περιστατικά; Θυμάμαι ότι τα είχες αναφέρει, αλλά όταν σε ρώτησα πιο συγκεκριμένα δεν είχες απαντήσει.

ΣΟΦΙΑ: Τι να σας πω... Προχθές, για παράδειγμα, κάλεσα στο γραφείο έναν εργάτη για να του αναγγείλω την απόλυσή του κι εκείνος με έβρισε με τον χειρότερο τρόπο. Σχεδόν με απείλησε! Εντάξει, καταλαβαίνω ότι ήταν μια δύσκολη στιγμή για εκείνον αλλά δεν νομίζω ότι άξιζα τέτοια συμπεριφορά. Κι εγώ αυτή τη φορά ακολούθησα πιστά τις κατευθύνσεις της διεύθυνσης όσον αφορά σ' αυτό το θέμα. Δηλαδή, εννοώ ότι δεν του είπα φράσεις όπως σας καταλαβαίνω και τέτοια που θα μπορούσαν να ακουστούν κάπως υποκριτικές. Ήμουν απλά τυπική και

αποστασιοποιημένη όπως έπρεπε. Εξάλλου, δεν ευθύνομαι εγώ για την απόφαση να απολυθεί ένας ακόμα εργάτης από αυτό το τμήμα. Απλά έπρεπε να κάνω μια επιλογή. Πώς θα μπορούσα να ξέρω ότι η γυναίκα του συγκεκριμένου είναι έγκυος και δεν δουλεύει εδώ και δύο χρόνια;

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ: Θα μπορούσες ίσως να συζητούσες λίγο μαζί του πριν πάρεις κάποια απόφαση.

ΣΟΦΙΑ: Μα και πάλι δεν θα μπορούσα να κάνω αλλιώς. Ήταν ο νεότερος με τη λιγότερη προϋπηρεσία στο τμήμα του. Να ακούγατε τι βρομόλογα μου είπε... Αλλά έτσι είναι δυστυχώς τα πράγματα με αυτή τη θέση. Είσαι το εύκολο θύμα. Εκείνος που πρέπει να κάνει τη βρώμικη δουλειά, καταλάβατε;

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ: Μίλησες καθόλου με τον προϊστάμενό σου;

ΣΟΦΙΑ: Όχι βέβαια. Μου έχει ξεκαθαρίσει ότι δεν μπορούμε να συζητάμε για αυτά. Ναι, ναι, στεναχωρήθηκα πολύ εκείνη τη στιγμή. Πήγα στην τουαλέτα και ήμουν έτοιμη να κλάψω. Πιστεύετε πως το πήρα λίγο βαριά;

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ: Όχι, δε νομίζω. Κάποιες φορές είναι καλό να εκδηλώνουμε τα συναισθήματά μας.

ΣΟΦΙΑ: Όχι αν είσαι στη θέση μου. Αν δουν ότι είσαι ευάλωτη την πάτησες. Να φανταστείτε ότι τώρα τελευταία μερικοί με κοροϊδεύουν πίσω απ' την πλάτη μου ακόμα και για τα πιο ασήμαντα θέματα. Όπως, σας πούμε, επειδή τσεκάρω αρκετές φορές αν κλείδωσα το αυτοκίνητο ή επειδή βάζω τα μπινγκ και τα πάιλοτ σε διαφορετικές μολυβοθήκες. Μακάρι να μπορούσα να ήμουν πάντα τόσο σοβαρή όπως εσείς. Ακόμα κι όταν σας είπα ότι είστε πολύ μεγάλος για να... φάνηκε να μην σας πειράζει καθόλου.

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ: *(Κάνει ένα προσποιητό βήξιμο και ρίχνει μια ματιά στο ρολόι του.)* Έχουμε ακόμα δέκα λεπτά. Θα ήθελες να συζητήσουμε κάτι άλλο;

ΣΟΦΙΑ: Δεν νομίζω. Α! Προχθές με πήρε τηλέφωνο μια παλιά μου συμμαθήτρια απ' το λύκειο και με ρώτησε αν μπορώ να την φιλοξενήσω για μια δύο μέρες επειδή, λέει, είναι σε δύσκολη φάση τελευταία. Είχα να τη δω κάτι χρόνια. Απορώ πού με θυμήθηκε. Εγώ της έκανα τη δύσκολη και τελικά είπε ότι μάλλον θα μπορέσει να μείνει σε έναν φίλο της. Ευτυχώς, γιατί δεν είχα όρεξη για επισκέψεις τώρα. Αν και στη συγκεκριμένη χρωστάω μια χάρη από παλιά... Τέλος πάντων... *(Κοιτάζει ψηλά.)* Το ταβάνι σας έχει υγρασία, το έχετε προσέξει;

ΣΚΗΝΗ 2

Σπίτι Σοφίας

Σαλόνι ευκατάστατου διαμερίσματος όπου επικρατεί τάξη και καθαριότητα. Η Σοφία μπαίνει μέσα, κλειδώνει την πόρτα, βγάζει τα παπούτσια της, φορά παντόφλες, τακτοποιεί προσεκτικά το παλτό και την τσάντα της στον καλόγερο και κάθεται στον καναπέ. Κοιτά το ρολόι της.

ΣΟΦΙΑ: Α, ώρα για φαγητό! (Βγάζει το κινητό της και πληκτρολογεί.) Ναι, βίγκαν μάστερ σεφ εκεί; Η Ηλιοπούλου είμαι! Α με καταλάβετε! Καλά εσείς; Μια παραγγελία θέλω να κάνω. Μάλιστα, το συνηθισμένο! Ωραία, σας ευχαριστώ πολύ! Καλό σας βράδυ!

(Ανοίγει την τηλεόραση και παρακολουθεί τις ειδήσεις. Το ρεπορτάζ μιλάει για την επίθεση μιας αντιεξουσιαστικής οργάνωσης σε ένα εργοστάσιο λόγω του θανάτου ενός εργάτη σε ατύχημα.) Τσ τσ... Όλο φασαρίες... *(Το γυρνά σε μια σαπουνόπερα και χτυπά το κινητό της. Κοιτάζει την οθόνη με δυσαρέσκεια.)* Ναι; Τι θέλεις; Το είχα στο αθόρυβο, ήμουν στον γιατρό. Δεν μπορώ να σου πω τι συζητήσαμε, αυτά είναι απόρρητα. Δεν καταλαβαίνω γιατί με κοροϊδεύεις. Τι; Τέτοια ώρα; Όχι, δεν γίνεται να 'ρθεις τέτοια ώρα. Τώρα περιμένω να φέρουν φαγητό, μετά θα κάνω μπάνιο και στις δέκα θα πέσω για ύπνο. Αύριο έχω δουλειά ξέρεις. Τι; Σάββατο; Όχι, κοίτα... Καλύτερα να μην έρχεσαι εδώ. Γιατί... γιατί είσαι τσαπατσούλης ρε Παύλο! Κάθε φορά που έρχεσαι θέλω δυο ώρες να συμμαζέψω. Όχι, εγώ δεν υπερβάλλω καθόλου, εσύ δεν προσέχεις. Μη μιλάς για πράγματα που δεν ξέρεις. Η υστερία δεν έχει καμιά σχέση με αυτό. Έλεγα στον γιατρό αυτό που είπες για τον Φρόντ και με το ζόρι συγκρατούσε τα γέλια του ο άνθρωπος. Τι είπες; Όχι σε άκουσα! Για ξαναπέστο αν τολμάς! Έτσι ε; Τρελός είσαι και φαίνεσαι, τ' ακούς; Άντε γεια τώρα!

(Κατεβάζει το τηλέφωνο, κοπανάει το χέρι της στον καναπέ και τακτοποιεί το κάλυμμα.) Άντε και απευτώσου παλιό... *(Βάζει το χέρι της στο στόμα.)* Όχι, όχι, δεν θα συγχυστείς εσύ για αυτόν! *(Χτυπά το κουδούνι.)* Τι έγινε; Τόσο γρήγορα ήρθε η παραγγελία;

Σηκώνεται και προχωρά προς την πόρτα. Όταν ανοίγει βλέπει έκπληκτη μπροστά της τη Στέλλα ντυμένη με παρδαλά πολύχρωμα ρούχα, που έρχονται σε αντίθεση με το δικό της συντηρητικό ντύσιμο, γυαλιά ηλίου, πορτοκαλί μαλλιά κι ένα ταγάρι στο χέρι. Η Στέλλα ανοίγει τα χέρια της και την αγκαλιάζει σφιχτά ενώ η Σοφία παραμένει ακίνητη και αμήχανη.

ΣΤΕΛΛΑ: Που 'σαι ρε σπασικλάκι! Χρόνια και ζαμάνια!

ΣΟΦΙΑ: Στέλλα...

ΣΤΕΛΛΑ: Το ξέρω, σου 'χα πει ότι θα έρθω αύριο άμα είναι, αλλά προέκυψε θέμα. Πήρα και τον άλλον μήπως με φιλοξενήσει αλλά δεν απάντησε καν. Ομόρφυνα ε; Κι εσύ δεν πας πίσω όμως! Κυρία! Αλλά και το σπιτάκι βλέπω κουκλί! Καλά ε, το φυσάς το παραδάκι! *(Προχωρά μέσα, κοιτάζει το σπίτι, πετάει το μπουφάν και το ταγάρι της στον καναπέ και προχωρά προς τα μέσα.)* Σόρρυ, πάω λίγο τουαλέτα γιατί είμαι στο τσακ ε...

ΣΟΦΙΑ: Στέλλα μια στιγμή...

Η Σοφία κοιτάζει στο πάτωμα παίρνοντας βαθιές ανάσες, παίρνει βιαστικά μια σκούπα κι αρχίζει να σκουπίζει. Η Στέλλα επιστρέφει.

ΣΤΕΛΛΑ: Ωχ στα 'κανα λίγο σκατά ε; Σόρρυ, μπουκάρω ξαφνικά μετά από τόσα χρόνια στο σπίτι σου σαν ταύρος σε υαλοπωλείο, σου λερώνω και τα πατώματα...
(Ετοιμάζεται να κάτσει στον καναπέ και η Σοφία τρέχει κοντά της.)

ΣΟΦΙΑ: Όχι, όχι! Περίμενε! (Τρέχει και πιάνει ένα σκαμπό.)

ΣΤΕΛΛΑ: Τι έγινε;

ΣΟΦΙΑ: Εδώ. Αν δεν σε πειράζει.

ΣΤΕΛΛΑ: Εντάξει ρε φιλενάδα, δεν δούλευα και οικοδομή ξέρω 'γω...

ΣΟΦΙΑ: Χθες έπλυνα το κάλυμμα.

ΣΤΕΛΛΑ: Καλά οκεί, σπίτι σου είναι.

Η Στέλλα κάθεται στο σκαμπό και η Σοφία πιάνει με τις άκρες των δακτύλων της το μπουφάν και το ταγάρι και τα κρεμά στον καλόγερο. Ύστερα παίρνει ένα ζευγάρι παντόφλες και επιστρέφει δίπλα στη Στέλλα.

ΣΟΦΙΑ: Μπορείς να τις φορέσεις αν δεν σε πειράζει;

ΣΤΕΛΛΑ: Η καθαριότητα είναι μισή αρχοντιά. Δεν σε αδικώ πάντως. Κι εγώ αν είχα τέτοια σπιταρόνα θα την πρόσεχα σαν τα μάτια μου.

Βγάζει τα παπούτσια της και φοράει τις παντόφλες. Η Σοφία βάζει τα παπούτσια δίπλα στην πόρτα και κάθεται στον καναπέ απέναντί της.

ΣΟΦΙΑ: Λοιπόν, πώς κι από 'δω;

ΣΤΕΛΛΑ: Πώς κι από 'δω... Κοίταξε ρε παιδί μου... Καμιά φορά η ζωή στα φέρνει ανάποδα. Πολύ ανάποδα δηλαδή. Πώς είσαι εσύ τώρα ας πούμε; Καμιά σχέση.

ΣΟΦΙΑ: Δεν σε καταλαβαίνω.

ΣΤΕΛΛΑ: Ε να ρε παιδί μου... Έχω μείνει ταπί, ρέστη πώς το λένε; Ήμouνα με νοίκι στη Χαλκίδα, αν θυμάσαι που σου 'λεγα τότε στο ριγιούνιον, δούλευα από 'δω κι από 'κει... Τέσπα, μη στα πολυλογώ. Το τελευταίο τρίμηνο δεν έπαιζε τίποτα κι ο

νοικοκύρης μου 'κανε έξωση. Καλά, πιο μαλάκια άνθρωπο δεν έχεις ζαναδει... Έτσι και ήταν κανέννας κωλοτραπεζίτης θα 'χε ξεσπιτώσει κόσμο και ντουινιά.

ΣΟΦΙΑ: Ο πατέρας σου;

ΣΤΕΛΛΑ: Καλά αν περιμένα απ' τον γέρο μου σώθηκα... Αυτός με το που πέθανε η μάνα μου σπίτωσε τη γκόμενα, της έκανε και δυο μωρά και ποιος τη χέζει τη Στελλίτσα... Τον πήρα βέβαια τηλέφωνο, έτσι για την τιμή των όπλων, και μου 'πε βγάλτα πέρα μονή σου, έγω άλλα λεφτά δε σου δίνω. Κι ύστερα λένε, εδώ είμαστε της οικογένειας, δεν είμαστε αμερικανάκια... Ε μετά δεν είχα και πολλές επιλογές. Μόνο κάτι συγγενείς, φιλομαλάκες κι αυτοί.

ΣΟΦΙΑ: Στέλλα, εγώ παρότι όντως έχω μια καλή δουλειά, συμβαίνει να έχω και αρκετά έξοδα και /

ΣΤΕΛΛΑ: Μα δεν σου ζητάω λεφτά. Απλά κάπου να μείνω θέλω για λίγο μέχρι να βρω καμιά ψευτοδουλειά. Για λίγες μέρες το πολύ. Απλά ένα κρεβάτι να κοιμηθώ. Αυτό, τίποτ' άλλο.

ΣΟΦΙΑ: Καταλαβαίνω, αλλά εδώ δεν είναι εύκολο να μείνεις.

ΣΤΕΛΛΑ: Γιατί; Παίζει τίποτα γκομενικό;

ΣΟΦΙΑ: Όχι δεν /

ΣΤΕΛΛΑ: Μην ανησυχείς για τίποτα! Εγώ εδώ, στον καναπέ μου θα βουλευτώ κι όποτε θέλετε να... πετάγομαι για καμιά βόλτα κι ούτε γάτα ούτε ζημιά! Για πες τώρα, τι λέει το παλιάρι;

ΣΟΦΙΑ: Δεν μένει κανείς εδώ. Μόνη μου είμαι.

ΣΤΕΛΛΑ: Α κρίμα. Καλά κι εγώ, μη νομίζεις, καιρό έχω να /

ΣΟΦΙΑ: Το θέμα είναι ότι απλά δεν έχω συνηθίσει να μένω με άλλον. Σίγουρα δεν υπάρχει κάποιος άλλος να σε φιλοξενήσει;

ΣΤΕΛΛΑ: Ξέρω 'γω, χλωμό το βλέπω... Δεν μπορείς να μου κάνεις μια χάρη για αυτό το σουκού; Μετά θα πάρω έναν πρώην μου μπας και έχει χώρο. Έλα, ρε συ! Για τα σχολικά μας χρόνια! Ευκαιρία να θυμηθούμε τα παλιά! Θυμάσαι τον μπάφο που είχα φέρει να δοκιμάσουμε στις τουαλέτες;

ΣΟΦΙΑ: Δεν θέλω να το θυμάμαι...

ΣΤΕΛΛΑ: Εντάξει, εγώ έφαγα την αποβολή. Αλλά είχα μπει μπροστά για να βγεις λάδι, το θυμάσαι. Οι δικοί σου βέβαια φάγανε χοντρή φρίκη τότε! Κόρη μεγαλοδικηγόρου και γιατρίνας να κάνει τέτοια πράγματα.

ΣΟΦΙΑ: Ναι, ο πατέρας μου ακόμα το θυμάται...

ΣΤΕΛΛΑ: Εσύ όμως τότε γούσταρες που πήγαινες κόντρα στα καθώς πρέπει.

ΣΟΦΙΑ: Ε τότε ήμασταν στην εφηβεία. Ήταν αλλιώς. Εσύ βέβαια, δεν έχεις αλλάξει και πολύ απ' ότι βλέπω.

ΣΤΕΛΛΑ: Μα γιατί το λες αυτό;

Χαχανίζουν.

ΣΟΦΙΑ: Οκεί, μπορείς να μείνεις μέχρι το σαββατοκύριακο. Αλλά θέλω να μου υποσχεθείς κάποια πράγματα.

ΣΤΕΛΛΑ: *(Ενώνει τα δάχτυλά της σε σταυρό και τον φιλάει.)* Ό,τι θέλει η κολλητή μου.

ΣΟΦΙΑ: Δεν θα περπατάς με παπούτσια εδώ μέσα και θα τακτοποιείς τα πράγματά σου στον καλόγερο.

ΣΤΕΛΛΑ: Είπαμε, η καθαριότητα είναι μισή αρχοντιά!

ΣΟΦΙΑ: Θα προσέχεις γενικά να μην κάνεις θόρυβο γιατί οι γείτονες ενοχλούνται εύκολα.

ΣΤΕΛΛΑ: Τάφος!

ΣΟΦΙΑ: Και... Αυτά προς το παρόν.

ΣΤΕΛΛΑ: It's a deal!

Ανταλλάσσουν χειραψία και χτυπάει το κουδούνι.

ΣΟΦΙΑ: Το φαγητό που είχα παραγγείλει.

Προχωρά προς την πόρτα.

ΣΤΕΛΛΑ: Α τέλεια! Κι είχα μια πείνα... Αστειεύομαι ρε!

ΣΟΦΙΑ: Μπορείς να φας αν θέλεις. Δεν πεινάω πάρα πολύ. *(Παραλαμβάνει το φαγητό.)* Ευχαριστώ, καλό βράδυ. *(Προχωρά προς το τραπέζι.)*

ΣΤΕΛΛΑ: Άμα πήρες σουβλάκια τσίμπαγα ένα.

ΣΟΦΙΑ: Καμία σχέση, είμαι βίγκαν.

ΣΤΕΛΛΑ: Α καλά, τότε μην στα στερήσω... Μπορώ να ανοίξω τηλεόραση;

ΣΟΦΙΑ: Ναι, αλλά όχι δυνατά.

ΣΤΕΛΛΑ: *(Πατά το κοντρόλ. Παίξει πάλι ρεπορτάζ για την επίθεση της αντιεξουσιαστικής οργάνωσης.)* Οι μαλάκες της διεύθυνσης των ναυπηγείων... Κάθε λίγο και λιγάκι σκοτώνεται κι ένας εργάτης από ατύχημα, όλως τυχαίως... Διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις και ευέλικτες αγορές εργασίας βλέπεις...

ΣΟΦΙΑ: Ναι αλλά δεν ήταν σωστό αυτό που έκαναν πάλι οι αντιεξουσιαστές.

ΣΤΕΛΛΑ: Ναι σιγά, μπήκανε μέσα στον προϋπολογισμό οι εργοστασιάρχες μετά απ' αυτό... Άσε μας ρε Σοφία...

ΣΟΦΙΑ: Ο καθένας έχει δικαίωμα να διαμαρτύρεται, αλλά όχι με αυτόν τον τρόπο.

ΣΤΕΛΛΑ: Ναι, ο καθένας έχει δικαίωμα να διαμαρτύρεται αλλά με τον τρόπο που θέλουν αυτοί... Αλήθεια, δεν μου είπες, τι δουλειά κάνεις;

ΣΟΦΙΑ: Δουλεύω σε μια κατασκευαστική, την MEGA Engineering. Στη διοίκηση.

ΣΤΕΛΛΑ: Ναι ε;

ΣΟΦΙΑ: Την ξέρεις;

ΣΤΕΛΛΑ: Μπα...

ΣΟΦΙΑ: Εσύ πού δουλεύεις; Θέλω να πω... πού δούλευες μέχρι τώρα;

ΣΤΕΛΛΑ: Τώρα τελευταία δούλευα dj σ' ένα κλαμπ. Ξέρεις, σαν αυτά που πηγαίναμε τότε, αλλά πιο τρανς φάση, πολύ πιτσιρικαρία. Πρέπει να 'μωνα η πιο μεγάλη εκεί μέσα. Το γούσταρα πιο πολύ απ' όλα αυτό και έπαιρνα και καλά λεφτάκια.

ΣΟΦΙΑ: Και γιατί έφυγες;

ΣΤΕΛΛΑ: *(Το κινητό της Στέλλας χτυπάει και πετάγεται απ' τη θέση της.)* Σόρρυ, είναι προσωπικό. Πάω λίγο μέσα έτσι; *(Χαμηλόφωνα.)* Έλα ρε. Ναι έχω φύγει.

Η Στέλλα βγαίνει και η Σοφία τελειώνει το φαγητό της, κοιτά το ρολόι της και μαζεύει το πιάτο. Η Στέλλα επιστρέφει μετά από λίγο.

ΣΟΦΙΑ: Εγώ τώρα θα κάνω μπάνιο και μετά θα πέσω για ύπνο γιατί έχω να σηκωθώ νωρίς αύριο.

ΣΤΕΛΛΑ: Ναι ρε, κάνε δουλειά σου.

ΣΟΦΙΑ: Μετά θα σου βγάλω καθαρά σεντόνια για να κοιμηθείς.

ΣΤΕΛΛΑ: Μην ανησυχείς, θα τα πάρω εγώ. Στη ντουλάπα δεν είναι; Χαλάρωσε, δεν θα στα ανακατέψω.

ΣΟΦΙΑ: Στο πρώτο συρτάρι είναι.

ΣΤΕΛΛΑ: Έγινε!

Η Σοφία κάνει να απομακρυνθεί και σταματάει απότομα.

ΣΟΦΙΑ: Χαμήλωσε λίγο την τηλεόραση, αν δεν σε πειράζει.

ΣΤΕΛΛΑ: Σόρρυ αλλά με πειράζει. Αστειεύομαι. *(Χαμηλώνει τον ήχο.)* Εντάξει τώρα;

ΣΟΦΙΑ: Εντάξει. Καληνύχτα.

ΣΤΕΛΛΑ: Όνειρα γλυκά. *(Η Σοφία φεύγει.)* Τι μιζέρια ρε πούστη...

ΣΚΗΝΗ 3

Σπίτι Σοφίας

Η Στέλλα είναι ξαπλωμένη στον καναπέ και καπνίζει ακούγοντας δυνατά μουσική τρανς απ' το κινητό της. Δίπλα της είναι ένα πιάτο με αποφάγια κι ένα κονσερβοκούτι μπόρας. Ακούει τη Σοφία να πλησιάζει και ανασηκώνεται, σβήνει το τσιγάρο, κλείνει τη μουσική και τρέχει να πετάξει τα αποφάγια. Η Σοφία μπαίνει και την κοιτά την κοιτά αυστηρά. Κρεμά το παλτό και την τσάντα της, φορά τις παντόφλες της και την πλησιάζει.

ΣΤΕΛΛΑ: Καλώς την!**ΣΟΦΙΑ:** Κάπνιζες;**ΣΤΕΛΛΑ:** Ε βασικά... Ναι, κάτι ψιλά. Πειράζει;**ΣΟΦΙΑ:** Εσύ τι λες;**ΣΤΕΛΛΑ:** Σόρρυ ρε συ, δεν το ήξερα. Κάτσε, θα ανοίξω το παράθυρο.

Η Στέλλα πηγαίνει βιαστικά προς τα μέσα και η Σοφία παρατηρεί εκνευρισμένη τον καναπέ.

ΣΟΦΙΑ: Πώς έκανες έτσι τον καναπέ; Τι λαδιές είναι αυτές;**ΣΤΕΛΛΑ:** Α μου 'πεσε απ' το σουβλάκι. Οκέι, μη φρικόρεις. Άμα έχεις κανένα τάντ μπορώ να στο πλύνω στο χέρι. Τόσο καιρό έτσι το 'κανα από τότε που πούλησα το πλυντήριο. Γαμίεςαι λίγο στο τρίψιμο, αλλά μιλάμε οι λεκέδες κάνουνε φτερά.

Η Σοφία σηκώνει στον αέρα τις σριγμένες γροθιές της και αφήνει μια θυμωμένη κραυγή. Υστερα αρχίζει να κλωτσάει και να χτυπά τα χέρια της στον καναπέ.

ΣΤΕΛΛΑ: Φιλενάδα; Σοφάκι; Μήπως... λέω μήπως... το παίρνεις λίγο πιο βαριά απ' ότι πρέπει;

Η Στέλλα κάνει να την αγγίξει και η Σοφία αποτραβιέται, κάθεται στον καναπέ, σκύβει κι αρχίζει να κλαίει. Η Στέλλα στέκεται όρθια και την κοιτά αμήχανη.

ΣΤΕΛΛΑ: Οκέι... Έκανα μαλακία, δε λέω. Έπρεπε να σε ρωτήσω αν μπορώ να καπνίσω. Πάντως, ρε παιδί μου, εγώ νομίζω ότι δεν πρέπει να χαλάμε τις καρδιές μας για τέτοια πράγματα. Θέλω να πω δηλαδή, αν σε έδιωχναν απ' τη δουλειά χτύπα ξύλο, τι θα έκανες; Θα έκοβες φλέβα ας πούμε; Δεν πρέπει να χάνουμε τόσο εύκολα την ψυχραιμία μας. Εγώ ας πούμε... Ή μάλλον άστο καλύτερα, καιό παράδειγμα. Όταν με έδιωξε ο άλλος απ' το σούπερ μάρκετ ετοιμαζόμουν να του ρίξω μολότοφ.**ΣΟΦΙΑ:** Δεν το πιστεύω πως έγινε αυτό το πράγμα.

ΣΤΕΛΛΑ: Οκέι, το πιασα. Θα φύγω για λίγο μέχρι να ηρεμήσεις.

Βάζει τα γυαλιά ηλίου και τον σκούφο της και προχωρά προς τα έξω. Η Σοφία σηκώνεται και τρέχει προς το μέρος της.

ΣΟΦΙΑ: Στέλλα, μη φεύγεις!

ΣΤΕΛΛΑ: Σίγουρα δεν κρατάς μαχαίρι;

Η Σοφία πέφτει πάνω της και την αγκαλιάζει προτού η Στέλλα προλάβει να οπισθοχωρήσει.

ΣΤΕΛΛΑ: Αυτό τώρα τι πάει να πει; Εντάξει, συγχωρεμένη;

ΣΟΦΙΑ: *(Την αφήνει.)* Σταμάτα μωρέ τις βλακείες! Δεν καταλαβαίνεις; Σιγά μην κάθομαι να συγχύζομαι με τα κωλοτσιγάρα! *(Βάζει το χέρι στο στόμα και γυρίζει στον καναπέ.)*

ΣΤΕΛΛΑ: *(Κάθεται δίπλα της.)* Τότε τι; Μην μου πεις ότι σε απέλυσαν απ' τη δουλειά;

ΣΟΦΙΑ: Όχι αλλά εκείνη τη στιγμή ένιωσα πραγματικά σαν να με απολύουν και να παίρνει κάποιος άλλος τη θέση μου μπροστά στα μούτρα μου. Πραγματικά, ευχήθηκα να γίνει σεισμός και να πέσει όλο το ταβάνι πάνω του!

ΣΤΕΛΛΑ: Τόσο πολύ ε; Και ποιος είναι ο λεγόμενος; Πες μου, ποιος πείραξε τη φιλενάδα μου να πάω να καθαρίσω!

ΣΟΦΙΑ: Το πρωί λίγο πριν φύγω για το γραφείο κατάλαβα ότι είχα ξεχάσει το φουλάρι μου στο σπίτι του. Κι έτσι είπα μετά τη δουλειά να περάσω να το πάρω.

ΣΤΕΛΛΑ: Ωπα κάτσε, παίζει τελικά πρόσωπο;

ΣΟΦΙΑ: Δεν του τηλεφώνησα ότι θα περάσω. Παρότι πάντα ήθελε να τηλεφωνιόμαστε προτού βρεθούμε στο σπίτι του. Τώρα ξέρω γιατί... *(Αρχίζει πάλι να κλαίει και η Στέλλα την αγκαλιάζει.)* Και δεν βρήκα ούτε το φουλάρι. Θα το βούτηξε αυτή η...

ΣΤΕΛΛΑ: Κατάλαβα... Ήταν καμιά καλή τουλάχιστον; Έλα αστετεύομαι... Εντάξει μωρέ... Μη σιας κιόλας. Δεν χάθηκε κι ο κόσμος. Όλες τα 'χουμε περάσει αυτά.

ΣΟΦΙΑ: Οι άντρες είναι γουρούνια! Δίκιο έχουν τελικά.

ΣΤΕΛΛΑ: Ε καλά, ας μην είμαστε και τόσο απόλυτες.

ΣΟΦΙΑ: Σου 'χε τύχει κι εσένα ε;

ΣΤΕΛΛΑ: Οουου... Μία και δύο... Απλά, ας πούμε, από άλλη οπτική γωνία.

ΣΟΦΙΑ: Τι εννοείς;

ΣΤΕΛΛΑ: Ε να, όπως ήταν το δωμάτιο, να φανταστείς ότι εγώ ήμουν απ' την μεριά του κρεβατιού και είχα οπτική γωνία προς την πόρτα. *(Κατεβάζει λίγο την λαιμόκοψη της μπλούζα της.)* Αυτή τη νυχιά που νομίζεις την κονόμησα; *(Η Σοφία σταματά να κλαψουρίζει κι αρχίζει να γελά νευρικά.)* Μη γελάς, δεν ήταν καθόλου αστείο. Ο άλλος ο μαλάκας καθόταν σαν βρεγμένη γάτα κάτω απ' τα σεντόνια κι εγώ έτρεχα να της εξηγήσω ότι εκείνη γουτάρει πραγματικά και απλώς μεθύσαμε και πηδηχτήκαμε.

ΣΟΦΙΑ: *(Χασκογελώντας.)* Α ρε Στέλλα, έχεις πολλή πλάκα! Να σου πω, έχεις κανένα τσιγάρο;

ΣΤΕΛΛΑ: Πώς σου 'ρθε αυτό τώρα;

ΣΟΦΙΑ: Έτσι μου 'ρθε, θέλω να κάνω ένα τσιγάρο!

ΣΤΕΛΛΑ: Οκέι... *(Βγάζει ένα τσιγάρο και της ανάβει.)* Απλά είναι λίγο βαριά ε...

Η Σοφία κάνει μια ρουφηξιά και ξεροβήχει. Η Στέλλα την χτυπά ελαφρά στην πλάτη και της παίρνει το τσιγάρο.

ΣΤΕΛΛΑ: Κράτα λίγο τον καπνό μέσα σου. Σιγά σιγά. Κοίτα.

Της δείχνει και της ξαναδίνει το τσιγάρο. Η Σοφία ξαναδοκιμάζει.

ΣΤΕΛΛΑ: Έτσι μπράβο! Να 'χαμε κι έναν μπάφο τώρα ε;

Χαχανίζουν και η Σοφία της δίνει πίσω το τσιγάρο και σηκώνεται.

ΣΟΦΙΑ: Περίμενε!

ΣΤΕΛΛΑ: Πλάκα μου κάνεις τώρα!

Η Σοφία επιστρέφει κρατώντας ένα μπουκάλι κρασί και δυο ποτήρια.

ΣΟΦΙΑ: Μου το είχανε φέρει στα γενέθλια μου.

ΣΤΕΛΛΑ: Α, είπα κι εγώ...

Η Σοφία γεμίζει τα ποτήρια και τσουγκρίζουν.

ΣΟΦΙΑ: Στην υγεία μας!

ΣΤΕΛΛΑ: Άντε, να πάνε κάτω τα φαρμάκια!

Σκοτάδι.

ΣΚΗΝΗ 4

Σπίτι Σοφίας

*Η Σοφία και η Στέλλα χαχανίζουν μεθυσμένες και αραχτές στον καναπέ.***ΣΟΦΙΑ:** Εκείνο το ψώνιο τον φιλόλογο που το έπαιζε και εικαστικός τον θυμάσαι; Πώς τον λέγανε να δεις...**ΣΤΕΛΛΑ:** Τον Πολυδωρόπουλο λες.**ΣΟΦΙΑ:** Ναι, ναι αυτόν! Που μια μέρα μπήκε στην τάξη και είδε κάτι θρανία που είχανε σπάσει τα αγόρια, το ένα πάνω στο άλλο και σιάλωσε. *(Σηκώνεται και περπατά σαν να έχει λόρδωση, σταματά και δείχνει σ' ένα σημείο μιλώντας με τα δάχτυλά της να πιέζουν τα ρουθούνια της.)* Τι είναι αυτό εκεί; Ποιος το έφτιαξε; Αυτό θυμίζει κατασκευή πρώιμου μεταμοντερνισμού! Για δώστε του ένα όνομα! Εκτός φυσικά από κάτι σεξουαλικό, αυτή είναι η εύκολη λύση. Ηλιοπούλου λέγε! *(Κατεβάζει τα δάχτυλα.)* Ε... ραγισμένα όνειρα! *(Ξανά με τα δάχτυλα στα ρουθούνια.)* Πολλές σαπουνόπερες βλέπεις παιδί μου...**ΣΤΕΛΛΑ:** Ναι, ναι γαμάτο! Το άλλο το σκηνικό με τον Καρατζά στην τρίτη γυμνασίου το θυμάσαι;**ΣΟΦΙΑ:** Τον Καρατζά;**ΣΤΕΛΛΑ:** Ναι ρε τον θεολόγο, το καραφλό βουνό! *(Σηκώνεται και περπατά καμπουριαστά μιλώντας με κοροϊδευτική βαριά φωνή.)* Καλημέρα παιδιά! Είμαστε όλοι καλά; *(Πληκτρολογεί στο κινητό της.)* Κι από κάτω ξαφνικά ακούγεται: *(Ήχος τραγουδιού από κινητό.)* Γλυκέ μου φαλάκρα για σένανε φτάνω στα άκρα! Γλυκέ μου φαλάκρα για σένανε κάνω πολλά!**ΣΟΦΙΑ:** Α ναι ρε! Πώς το είχα ξεχάσει αυτό;**ΣΤΕΛΛΑ:** *(Ξανά με βαριά φωνή.)* Τι είναι αυτό; Ποιος το έβαλε; Κωστελέτου γιατί γελάς; Πήγαινε αμέσως στον διευθυντή!*Χαχανίζουν, ξανακάθονται στον καναπέ, πίνουν και ανάβουν τσιγάρο.***ΣΟΦΙΑ:** Τώρα που το είπες, ξέρεις ποιος μου θυμίζει τον Καρατζά; Ο ψυχίατρός μου. Τις προάλλες μου είπε ότι συνηθίζεται οι ασθενείς να ερωτεύονται τον γιατρό τους. Κι αν υπάρχει διαφορά ηλικίας μπορεί να τον βλέπουν σαν πατρική φιγούρα.**ΣΤΕΛΛΑ:** Οιδιπόδειο ε;**ΣΟΦΙΑ:** Όχι, μην τα μπερδεύεις. Αυτό λέγεται σύμπλεγμα της Ηλέκτρας.

ΣΤΕΛΛΑ: Υπάρχουν ανωμαλίες κι ανωμαλίες...

ΣΟΦΙΑ: Κι εγώ του λέω... *(Χαχανίζει.)* Του λέω όχι εγώ δεν υπήρχε ποτέ περίπτωση να σας ερωτητώ! Είστε πολύ γέρος για μένα! Να 'βλεπες πως ξίνισαν τα μούτρα του!

ΣΤΕΛΛΑ: Άμα ήταν σαν τα μούτρα του Καρατζά φαντάζομαι... Ώστε πας σε ψυχίατρο. Καλά, την έχεις κι εσύ τρέλα σου.

ΣΟΦΙΑ: Δεν χρειάζεται να είναι κανείς τρελός για να πηγαίνει σε ψυχίατρο. Όλους μπορούν να τους βοηθήσουν μερικές επισκέψεις.

ΣΤΕΛΛΑ: Αν έχεις καλούς φίλους δεν χρειάζεσαι κανέναν ψυχίατρο.

ΣΟΦΙΑ: Αυτά είναι στερεότυπα.

ΣΤΕΛΛΑ: Έχεις κρατήσει επαφή με κανέναν απ' το σχολείο;

ΣΟΦΙΑ: Μπα, όχι. *(Χαχανίζει.)* Άμα είχα καμιά μίνι φούστα θα πήγαινα να τον τεστάρω. Ξέρεις, όπως κάθομαι έτσι ξαπλωμένη απέναντί του μπορώ να βλέπω τον καβάλο του παντελονιού του.

ΣΤΕΛΛΑ: Έχω εγώ να σου δώσω μίνι, αλλά κρίμα δεν είναι να πέσεις σε επίπεδο Καρατζά;

ΣΟΦΙΑ: Πάντως αυτός που με γουστάρει σίγουρα είναι ο διευθυντής μου. Προχθές μου ζήτησε να πάμε για ποτό να συζητήσουμε για φλέγοντα ζητήματα της δουλειάς. Κρίμα που δεν πήγα. Αν είχα προλάβει να του τα φορέσω προτού τον πιάσω στα πράσα δεν θα έδινα δεκάρα τώρα για αυτόν. Αυτόν τον... *(Σηκώνεται τρεκλίζοντας και σηκώνει ψηλά τα χέρια της.)* Τον... τον παλιομαλάκια! Τον γαμημένο!

ΣΤΕΛΛΑ: Ώπα, αγρίεψαν τα πράγματα...

ΣΟΦΙΑ: Το... το κλαπαρχίδι! Καλό ε;

ΣΤΕΛΛΑ: Άψογη κυρία! Καλά εσύ είσαι του Χάρβαρντ ε...

ΣΟΦΙΑ: Με την σιατοπουτάνα του! Την ψωλομούρα! Την...

ΣΤΕΛΛΑ: *(Της κατεβάζει τα χέρια.)* Έλα, έλα. είναι αργά. Πάμε για ύπνο τώρα.

ΣΟΦΙΑ: *(Πιάνει το μπουκάλι.)* Ένα τελευταίο!

ΣΤΕΛΛΑ: *(Της παίρνει το μπουκάλι απ' τα χέρια.)* Όχι, αρκετά για σήμερα! Έλα, έχεις δουλειά αύριο. *(Την οδηγεί προς το υπνοδωμάτιο.)*

ΣΟΦΙΑ: Καλά λες. Σιγά να μην συγχυστώ εγώ για αυτό *(Φωνάζοντας.)* το... το μουνόσκυλο!

ΣΤΕΛΛΑ: Σταμάτα μώρη! Θα σηκώσουμε όλη τη γειτονιά στο πόδι!

Καθώς προχωρούν η Σοφία την σταματά.

ΣΟΦΙΑ: Να σε ρωτήσω, τελικά έριξες τη μολότοφ σε εκείνον που σε απέλυσε απ' το σούπερ μάρκετ;

ΣΤΕΛΛΑ: Μπα, με πιάσανε κάτι μπάτσοι στο δρόμο. Την είχανε στήσει σ' έναν μετανάστη που μου πούλαγε αλβανό και με πήρανε κι εμένα μαζί.

ΣΟΦΙΑ: *(Την αγκαλιάζει χαχανίζοντας.)* Α ρε Στέλλα, έχεις πολλή πλάκα! Κρίμα που χαθήκαμε τόσα χρόνια. Αλήθεια δεν μου πες, γιατί έφυγες από εκείνο το κλαμπ που δούλευες dj; Αφού σου άρεσε και έπαιρνες και καλά λεφτά. Πρέπει να πάμε σε κανένα τέτοιο να θυμηθούμε τα παλιά!

ΣΤΕΛΛΑ: Γιατί, σκέφτεσαι να το γυρίσεις στα τεκνά; Πάμε τώρα για νάνι και βλέπουμε.

Την πηγαίνει μέσα και μόλις επιστρέφει τακτοποιεί τον χώρο.

ΣΤΕΛΛΑ: Τσ τσ... Κοίτα 'δω ακαταστασία...

ΣΚΗΝΗ 5

Γραφείο διευθυντή

Ο διευθυντής βάζει κολόνα και κοιτάζει το πρόσωπό του σ' ένα μικρό καθρέφτη. Ακούει ένα χτύπημα στην πόρτα, κρύβει τον καθρέφτη και την κολόνα και κάνει πως πληκτρολογεί σκυθρωπός στον υπολογιστή.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ναι;

Εμφανίζεται η Σοφία.

ΣΟΦΙΑ: Με ζητήσατε;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Έλα Σοφία, πέρασε. Κάθισε.

Κάθεται απέναντί του και την κοιτάζει αυστηρά.

ΣΟΦΙΑ: Συμβαίνει κάτι;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δεν ξέρω. Εσύ θα μου πεις.

ΣΟΦΙΑ: Τι εννοείτε;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Τις τελευταίες μέρες αργείς να έρθεις, φαίνεσαι κουρασμένη, αφηρημένη...

ΣΟΦΙΑ: Ε όχι, απλά...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ναι;

ΣΟΦΙΑ: Έχετε δίκιο. Συγγνώμη, δεν θα επαναληφθεί.

Ο διευθυντής την κοιτά για λίγο επίμονα και ύστερα σηκώνεται απ' τη θέση του και αρχίζει να κόβει βόλτες τριγύρω της.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Σοφία, θέλω να ξέρω αν μπορώ να βασίζομαι πάνω σου.

ΣΟΦΙΑ: Μπορείτε. Να είστε σίγουρος για αυτό.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ξέρεις τι λένε οι κακές γλώσσες... Ότι αν ήσουν λιγότερο εμφανίσιμη μάλλον δεν θα έπαιρνες αυτή τη θέση.

ΣΟΦΙΑ: Ναι, το είχα υποψιαστεί αυτό.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Και προφανώς εν μέρει έχουν δίκιο. (Την πλησιάζει.) Στο ότι φυσικά είσαι εμφανίσιμη. Πράγμα που ασφαλώς, από την άλλη, δεν είναι αντιστρόφως ανάλογο με τις ικανότητές σου.

ΣΟΦΙΑ: Ευχαριστώ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Μα δεν το λέω σαν κοπλιμέντο. Όπως θα 'χεις καταλάβει, προσπαθώ πάντα να είμαι δίκαιος στις κρίσεις μου. Και ακριβώς επειδή το αντικείμενο που χειρίζομαι είναι οι άνθρωποι προσπαθώ, όσο μπορώ, να δημιουργήσω μια σχέση εμπιστοσύνης. Αυτό βέβαια ισχύει πολύ περισσότερο όταν μιλάμε για μια σχέση σαν τη δική μας. Θέλω να πω πως τώρα πια είναι καιρός εμείς οι δύο να μιλάμε περισσότερο. Σαν δυο άνθρωποι που εμπιστεύονται ο ένας τον άλλο. Τι λες για αυτό;

ΣΟΦΙΑ: Συμφωνώ. Κι εγώ, για παράδειγμα, θα ήθελα να είχαμε συζητήσει περισσότερο τον τρόπο που πρέπει να χειρίζομαι κάποιες καταστάσεις όπως...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ναι; Πες μου Σοφία.

ΣΟΦΙΑ: Όχι, δεν πειράζει

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Μη φοβάσαι να εκφράσεις το παράπονό σου. Έτσι χτίζονται οι πραγματικές σχέσεις.

ΣΟΦΙΑ: Όπως τις ανακοινώσεις των απολύσεων. Θέλω να πω πως... αν είχα, ας πούμε, κάποιες πιο σαφείς κατευθυντήριες /

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Αν σου έλεγα πώς ακριβώς να πεις σ' αυτόν τον εργάτη ότι αποφάσισες να τον απολύσεις δεν θα σ' έστελνε στον αγύριστο και δεν θα σου έλεγε πως αν σε πετύχει μπροστά του την έβαψες. Αυτό θέλεις να πεις. Δυστυχώς όμως, όσο ευγενική και να ήσουν απέναντί του, το αποτέλεσμα θα ήταν το ίδιο. Δεν μπορώ να σε διδάξω πώς να είσαι η καλή προϊσταμένη που όλοι αγαπούν σαν την μαμάκα τους. Πάντα όλοι αυτοί θα σε αμφισβητούν, θα σε βρίζουν, θα φαντάζονται πως σε ταπεινώνουν, σε χτυπούν και σε ρίχνουν. Και ξέρεις γιατί; Γιατί πολύ απλά δεν μπορούν να σε φτάσουν. Είναι καταδικασμένοι στη μετριότητα και στη μιζέρια τους και η μόνη χαρά που τους έχει απομείνει είναι να σε δουν να πέφτεις. Και φυσικά αυτό δεν ισχύει μόνο στην περίπτωση μας. Έτσι είναι χτισμένη αυτή η κοινωνία. Μισεί τον δημιουργικό, τον ξεχωριστό, τον άριστο. Απαιτεί την εξίσωση προς τα κάτω, την αναρχία, την καταστροφή. Για αυτό λοιπόν, αν θέλεις να φτάσεις ψηλότερα, όσο σκληρό κι αν ακούγεται, πρέπει να συμπεριφέρεσαι όπως ένας καλός θηριοδαμαστής: καρδίο όταν πρέπει και μαστίγιο όταν επιβάλλεται. Τι έχεις να πεις για αυτό; Μήπως σου ακούγεται κάπως... σκληρό;

ΣΟΦΙΑ: Μάλλον έχετε δίκιο. Απλά νομίζω πως δεν ξεκινάμε όλοι από την ίδια αφετηρία κι έτσι δεν είναι σίγουρο ότι κάποιοι μπορούν να φτάσουν στο τέρμα.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δηλαδή; Πες μου ένα παράδειγμα.

ΣΟΦΙΑ: Για παράδειγμα, τώρα τελευταία συνάντησα μια φίλη μου απ' το σχολείο που είχα να τη δω χρόνια. Την απέλυσαν από τη δουλειά της και μου ζήτησε να την φιλοξενήσω.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Τι δουλειά έκανε αν επιτρέπεται;

ΣΟΦΙΑ: Τώρα τελευταία ήταν dj σε ένα κλαμπ. Η συγκεκριμένη δεν προέρχεται από ευκατάστατη οικογένεια, όπως εγώ και δεν είχε την ευκαιρία να /

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Κι εμένα ο πατέρας μου είχε ψαράδικο κι η μάνα μου κομμωτήριο. Και παρόλα αυτά έφτασα εδώ που βρίσκομαι. Συγγνώμη αλλά δεν μπορώ να συμφωνήσω μαζί σου. Συγγνώμη, δεν σ' έχω ξαναδεί μ' αυτό το παλαιστινιακό φουλάρι. Πώς και το έβαλες σήμερα;

ΣΟΦΙΑ: (Περιεργάζεται έκπληκτη το φουλάρι της.) Παλαιστινιακό; Απλά... είχε λερωθεί το δικό μου και μου το δάνεισε η φίλη μου.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Μάλιστα, κατάλαβα. Παραδόξως, πάντως, ακόμα κι αυτό δεν αφαιρεί τίποτα από την γοητεία σου. (Της χαϊδεύει το φουλάρι κι εκείνη αποτραβιέται ελαφρώς.) Υπάρχει, μήπως, κάτι πιο προσωπικό που θα ήθελες να συζητήσουμε;

ΣΟΦΙΑ: Συγγνώμη, αλλά δεν θα ήθελα να μιλήσω για τα προσωπικά μου.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Όχι, όχι, με παρεξήγησες. Δεν θα τολμούσα να σε ρωτήσω για /

ΣΟΦΙΑ: Ούτως ή άλλως, χώρισα πρόσφατα και δεν σκοπεύω να ξεκινήσω κάτι καινούργιο. Θα αφοσιωθώ αποκλειστικά στη δουλειά.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: (Κάθεται.) Ναι, συμφωνώ ότι σε αυτές τις περιπτώσεις η αφοσίωση στη δουλειά είναι το καλύτερο που μπορεί να κάνει κανείς. Απ' την άλλη, βέβαια, πρέπει πότε πότε να διασκεδάζουμε και λίγο, δε συμφωνείς; Ξέρω ένα εξαιρετικό πιάνο μπαρ στη Κηφισιά που /

ΣΟΦΙΑ: Συγγνώμη, αλλά έχω πολλή δουλειά. Θα με χρειαστείτε κάτι άλλο;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Είπα κάτι που σε πείραζε;

ΣΟΦΙΑ: Όχι, γιατί το λέτε αυτό;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ξαφνικά μου φάνηκες κάπως ταραγμένη. *(Σηκώνεται, την πλησιάζει και της χαϊδεύει το φουλάρι.)* Νομίζω πως είσαι στρεσαρισμένη αυτή την περίοδο και πρέπει να χαλαρώσεις. Αυτό το μέρος που σου λέω είναι ό,τι πρέπει για αυτό. Έχει καταπληκτικό φαγητό, υπέροχη θέα /

ΣΟΦΙΑ: *(Σηκώνεται απότομα.)* Δεν θέλω να κάνω σεξ μαζί! σας! Είστε χοντρός και μυρίζετε άσχημα! *(Καλύπτει με το χέρι της το στόμα.)* Συγγνώμη, δεν ήθελα να /

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: *(Γυρνώντας της την πλάτη.)* Μπορείς να γυρίσεις στην εργασία σου τώρα.

Η Σοφία φεύγει βιαστικά. Ο διευθυντής κοπανά τη γροθιά του στο γραφείο και πιάνει το μπουκαλάκι της κολόνιας.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Βρε άι στο διάολο που θα μου πεις ότι μυρίζω άσχημα! Ε βέβαια... Πού να ξέρεις εσύ από Vetiver Pour Homme ηλίθια...

ΣΚΗΝΗ 6

Σπίτι Σοφίας

Η Σοφία μπαίνει στο σπίτι, κρεμά την τσάντα και το παλτό της, βάζει τις παντόφλες της και κοιτά με περιέργεια την ανοιχτή τηλεόραση που παίζει ρεπορτάζ για την αναζήτηση από την αστυνομία των δραστών της αντιεξουσιαστικής οργάνωσης που είχαν επιτεθεί στα ναυπηγεία.

ΣΟΦΙΑ: Στέλλα!

Κοιτά στα μέσα δωμάτια και επιστρέφει και κλείνει την τηλεόραση.

ΣΟΦΙΑ: Φεύγει κι αφήνει την τηλεόραση ανοιχτή. Θα τ' ακούσει κι αυτή τώρα...

Προχωρά και πάλι προς τα μέσα. Μετά από λίγο η Στέλλα μπαίνει στο σπίτι μιλώντας στο κινητό και κάθεται στον καναπέ.

ΣΤΕΛΛΑ: Ναι ρε μην ανησυχείς, έχω κρυφτεί καλά εγώ. Εξάλλου όλοι είχαμε καλυμμένα τα πρόσωπα έξω απ' τα ναυπηγεία. Σιγά να μην μας βρουν, τ' αρχίδια τους θα πάρουν... Ναι εντάξει, θα λουφάξω ακόμα λίγο καλού κακού. *(Η Σοφία εμφανίζεται στην άκρη του δωματίου και κρυφακούει.)* Τι; Σοβαρά μιλάς τώρα; Γιατί να τους χτυπήσουμε αυτούς; Θέλω να πω, ρε παιδί μου, δεν είναι και κανένα πρώτο όνομα για να κάνουμε σούσουρο. Ναι, εννοείτε ότι θυμάμαι το περσινό ατύχημα του συντρόφου, αλλά γιατί να μην την πέσουμε σε καμιά πιο γνωστή φίρμα; Ώπα κάτσε, εδώ χοντραίνει το πράγμα. Όχι ρε παιδί μου, δεν είναι ότι φοβάμαι, αλλά... *(Κοιτά την τηλεόραση.)* Κάτσε μια στιγμή ρε! Την είχα κλείσει την τηλεόραση; *(Ρίχνει μια ματιά πίσω της και η Σοφία κρύβεται καλύτερα.)* Όχι ρε, δεν μιλάω σε σένα. Να σου πω, πρέπει να σε κλείσω τώρα, τα λέμε αργότερα. Αλλά θέλω να ξαναμιλήσουμε για αυτό. Έλα γεια. *(Σηκώνεται και κοιτά διακριτικά προς τα μέσα ενώ η Σοφία απομακρύνεται.)* Σοφία; Είσαι εδώ;

Πηγαίνει στην είσοδο, βγάζει τα παπούτσια της και φορά παντόφλες. Η Σοφία εμφανίζεται.

ΣΟΦΙΑ: Α, γύρισες;**ΣΤΕΛΛΑ:** Ναι, τώρα ήρθα.**ΣΟΦΙΑ:** Είχες αφήσει ανοιχτή την τηλεόραση.**ΣΤΕΛΛΑ:** Ναι ε; Σόρρυ.**ΣΟΦΙΑ:** Πού είχες πάει;**ΣΤΕΛΛΑ:** Εδώ δίπλα να πάρω τσιγάρα. Τι κάνεις εσύ; Πώς πήγε η δουλειά;

ΣΟΦΙΑ: Καλά. Εσύ; Πώς πας με το ψάξιμο;

ΣΤΕΛΛΑ: Ποιο ψάξιμο;

ΣΟΦΙΑ: Για να βρεις δουλειά. Για αυτό δεν σε φιλοξενώ;

ΣΤΕΛΛΑ: Α ναι. Ε ξέρεις τώρα, είναι δύσκολα τα πράγματα.

ΣΟΦΙΑ: Ειδικά για κάποια σαν κι εσένα φαντάζομαι.

ΣΤΕΛΛΑ: Γιατί, τι έχω εγώ δηλαδή; Στο πηγάδι κατούρησα;

ΣΟΦΙΑ: Εννοώ... ότι είναι πιο δύσκολο να βρει κανείς κάτι αν δεν έχει κάποιο πτυχίο.

ΣΤΕΛΛΑ: Α... Ε καλά, ούτως ή άλλως εγώ δεν κοιτάζω για λουσάτες θέσεις σαν τη δικιά σου.

ΣΟΦΙΑ: Ή, ας πούμε, αν κάποιος έχει λερωμένο ποινικό μητρώο....

ΣΤΕΛΛΑ: Πώς σου 'ρθε αυτό τώρα;

ΣΟΦΙΑ: Παράδειγμα λέω.

ΣΤΕΛΛΑ: Πεινάς καθόλου; Θες να παραγγείλουμε τίποτα; Αλλά όχι πάλι κολοκύθια νερόβραυστα.

ΣΟΦΙΑ: Όχι, δεν πεινάω ιδιαίτερα. Λέω να χαζέψω λίγο τηλεόραση. Πριν λίγο που είχες βγει έπαιζε ένα ρεπορτάζ για την επίθεση στα ναυπηγεία. Η αστυνομία βρίσκεται στα ίχνη των δραστών. *(Η Σοφία ανοίγει την τηλεόραση.)* Πιστεύεις ότι θα τους πιάσουν;

ΣΤΕΛΛΑ: Πού θες να ξέρω εγώ; Ούτε και με νοιάζει.

Η Σοφία σηκώνεται απ' τον καναπέ, παίρνει το φουλάρι και της το δείχνει.

ΣΟΦΙΑ: Γιατί δεν μου είπες ότι αυτό το φουλάρι είναι παλαιστινιακό;

ΣΤΕΛΛΑ: Δεν το ήξερες;

ΣΟΦΙΑ: Όχι.

ΣΤΕΛΛΑ: Και λοιπόν; Νόμιζα ότι σου άρεσε. Είπες ότι σου πηγαίνει. Γιατί; Σου είπαν κάτι στη δουλειά; Άμα το ήξερα θα σου έδινα και μια μπλούζα τσε Γιεβάρα για να τους τσιτώσεις κι άλλο!

Η Στέλλα χαχανίζει αλλά η Σοφία παραμένει σοβαρή και την κοιτά καχύποπτα.

ΣΟΦΙΑ: Να σε ρωτήσω κάτι;

ΣΤΕΛΛΑ: Και δε ρωτάς; Τσάμπα είναι.

ΣΟΦΙΑ: Με περνάς για ηλίθια;

ΣΤΕΛΛΑ: Τι εννοείς;

ΣΟΦΙΑ: Σε άκουσα να μιλάς στο κινητό. Πες μου ότι δεν είσαι μέλος αυτής της τρομοκρατικής οργάνωσης!

ΣΤΕΛΛΑ: Εγώ μέλος τρομοκρατικής οργάνωσης; Όχι βέβαια. Πώς σου ήρθε αυτό τώρα; Αντιεξουσιαστική είναι!

ΣΟΦΙΑ: Γιατί μου το έκανες αυτό; Γιατί δεν μου είπες τίποτα;

ΣΤΕΛΛΑ: Άμα στο έλεγα θα με φιλοξενούσες;

ΣΟΦΙΑ: Με εκμεταλλεύτηκες.

ΣΤΕΛΛΑ: Εντάξει, έχεις δίκιο. Αλλά σ' αυτή τη φάση δεν είχα άλλη επιλογή.

ΣΟΦΙΑ: Έχει δίκιο ο χοντρός. Παράσιτα είστε. Έχετε μάθει να ζείτε εις βάρος των άλλων.

ΣΤΕΛΛΑ: Τουλάχιστον εγώ δεν ξεπλένω αυτούς που έχουν λερωμένη τη φωλιά τους. Ένας εργάτης σκοτώθηκε πέρσι στην εταιρεία σου και ο πρόεδρος σου ο Αλεξόπουλος δεν έδωσε δεκάρα στην οικογένειά του. Για αυτόν ήταν απλά μια παράπλευρη απώλεια.

ΣΟΦΙΑ: Δεν είχα θέση ευθύνης πέρσι. Δεν μπορούσα να κάνω τίποτα.

ΣΤΕΛΛΑ: Και τώρα τι κάνεις;

ΣΟΦΙΑ: Δεν σου πέφτει λόγος. Και είναι ώρα να πηγαίνεις. Δεν θέλω να κατηγορηθώ για υπόθαλψη εγκληματία.

ΣΤΕΛΛΑ: Θα φύγω. Αλλά πρώτα πρέπει να σου πω και κάτι άλλο.

ΣΟΦΙΑ: Δεν θέλω να ακούσω τίποτα άλλο.

ΣΤΕΛΛΑ: Οι δικοί μου σκοπεύουν να χτυπήσουν την εταιρεία σου.

ΣΟΦΙΑ: Τι πράγμα; Κάνεις πλάκα τώρα!

ΣΤΕΛΛΑ: Και αυτή τη φορά χοντραίνουν τα πράγματα. Έχουν μάθει από μέσα ότι θα κάνετε μαζικές απολύσεις και θέλουν να την πέσουν σε κάποιους από τη διεύθυνση.

ΣΟΦΙΑ: Τι... τι εννοείς να την πέσουν;

ΣΤΕΛΛΑ: Να την πέσουν ρε παιδί μου, πώς το λένε... Να πέσει βρωμόξυλο!

ΣΟΦΙΑ: Σε ποιον; Σε μένα;

ΣΤΕΛΛΑ: Σε όποιον βρουν πρόχειρο! Σε σένα, στον διευθυντή σου... Δεν θα κάνουν διακρίσεις... Θα προτιμούσαν φυσικά στον Αλεξόπουλο αλλά έχει πάντα καναδυό μπράβους μαζί του, οπότε...

ΣΟΦΙΑ: Δεν το πιστεύω! Γιατί μου το κάνεις αυτό; Τι σου φταίω;

ΣΤΕΛΛΑ: Τους είπα ήδη ότι δεν συμφωνώ με αυτό. Άρχισε να χοντραίνει το παιχνίδι και δεν γουστάρω. Γιατί 'ντάξει, άντε να γράφουμε κανα σύνθημα στον τοίχο, να σπάμε κανα τζάμι και στο τσακίρ κέφι να καίμε και κανένα κάδο. Αλλά όχι να παίζουμε και ξύλο. Είπαμε επανάσταση, αλλά μην το γαμήσουμε κιόλας... Η βία στη βία της εξουσίας δεν είναι λύση. Είμαι παιδί του Γιάντι εγώ, μη με βλέπεις έτσι!

ΣΟΦΙΑ: Αν πάθω ο,τιδήποτε θα σε θεωρήσω υπεύθυνη!

ΣΤΕΛΛΑ: Ηρέμησε ρε παιδί μου, θα πάω να βρω τον αρχηγό. Έχω τρόπο εγώ, θα τον πείσω, γκόμενος μου ήταν. Εξάλλου, για χάρη του μπήκα στην οργάνωση, μη νομίζεις.

ΣΟΦΙΑ: Τους έχεις πει ότι είσαι εδώ;

ΣΤΕΛΛΑ: Όχι ρε, είσαι καλά; Να τους πω ότι κρύβομαι στο σπίτι του ταξικού εχθρού; Έλα πλάκα κάνω. Πάρε ένα τσιγάρο να ηρεμήσεις. *(Της πετά το πακέτο.)*

ΣΟΦΙΑ: Στέλλα σήγω φύγε τώρα αλλιώς παίρνω την αστυνομία!

ΣΤΕΛΛΑ: Καλά, καλά, χαλάρωσε. Φεύγω κι όταν έχω νέα ξαναμιλάμε.

ΣΟΦΙΑ: Ξέχνα το, δεν πρόκειται να ξαναμιλήσουμε!

Η Στέλλα φεύγει βιαστικά κι η Σοφία ανάβει τσιγάρο.

ΣΚΗΝΗ 7

Γραφείο διευθυντή

Ο διευθυντής μιλά στο τηλέφωνο κοιτώντας ένα χαρτί μπροστά του.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Κοιτάζτε, όπως σας είπα, η θέση της προϊσταμένης προσωπικού είναι από τις πλέον απαιτητικές στην εταιρεία μας. Ωστόσο, αφού μελέτησα προσεχτικά το βιογραφικό σας, μπορώ να πω ότι διαθέτε όλα τα απαιτούμενα τυπικά προσόντα. Πείτε μου σας παρακαλώ, ασχολείστε καθόλου με τα κοινωνικά δίκτυα, facebook, twitter και τα λοιπά; Τίποτα, πληροφοριακά ρωτάω για να δω αν είστε εξοικειωμένη. Είναι κι αυτά πλέον εργαλεία της δουλειάς μας, ξέρετε. Α μια χαρά, έχετε λογαριασμό στο facebook. Με το όνομά σας, να υποθέσω; Έτσι, κουβέντα να γίνεται... Στα αγγλικά, μάλιστα. Κι εγώ στα αγγλικά το έχω. *(Πληκτρολογεί στον υπολογιστή του και χαζεύει για λίγο την οθόνη.)* Μάλιστα, πολύ ωραία! Λοιπόν κυρία Αυγερινού μπορούμε να κανονίσουμε άμεσα μια συνέντευξη. Πείτε μου, εσείς πότε θα μπορούσατε; *(Ακούγεται δυνατά χτυπήματα στην πόρτα.)* Με συγχωρείτε. *(Κατεβάζει το ακουστικό.)* Δεν μπορώ τώρα! *(Ξαναβάζει το ακουστικό στο αυτί του.)* Ναι κυρία Αυγερινού, σας ακούω. Αύριο κιόλας; Μια χαρά! Τι ώρα θα σας βόλευε; *(Τα χτυπήματα στην πόρτα δυναμώνουν κι ο διευθυντής ξανακατεβάζει το ακουστικό.)* Είπα, δεν μπορώ τώρα!

ΣΟΦΙΑ: *(Ανοίγει απότομα την πόρτα και μπαίνει.)* Θέλω να μιλήσουμε!

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Με συγχωρείτε, μπορώ να σας καλέσω σε λίγο γιατί έτυχε κάτι επείγον. Ευχαριστώ. Τα λέμε! Τι θέλεις τώρα Σοφία; Δεν τα είπαμε προηγουμένως;

ΣΟΦΙΑ: Νόμιζες ότι πείστηκα τόσο εύκολα πως ξαφνικά αποφάσισες να με υποβιβάσεις επειδή ξαφνικά διαπίστωσες πως δεν έχω τα προσόντα και την εμπειρία για τη θέση της προϊσταμένης;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Σοφία, σε παρακαλώ! Δεν έχει νόημα να το συζητήσουμε άλλο. Καταλαβαίνω ότι σου ήρθε ξαφνικό, φταίω φυσικά κι εγώ που δεν εκτίμησα σωστά την κατάσταση, αλλά πιστεύω ότι δεν είσαι ακόμα έτοιμη για...

ΣΟΦΙΑ: *(Προχωρά κοντά του και κοιτάζει την οθόνη του λάπτοπ του.)* Αυτή είναι η διάδοχός μου; Μπράβο, πολύ καλή επιλογή! Υποθέτω ότι αυτή η φωτογραφία με το ξώπλατο θα έπαιξε κομβικό ρόλο στην επιλογή της.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: *(Σηκώνεται και της δείχνει την πόρτα.)* Σοφία, πέρασε έξω σε παρακαλώ!

ΣΟΦΙΑ: Πάω στοίχημα ότι για τη συνέντευξη θα την πας σ' εκείνο το εξαιρετικό πιάνο μπαρ στη Κηφισιά, με το καταπληκτικό φαγητό και την υπέροχη θέα που μου έλεγες. Θα 'ναι ότι πρέπει για νόου ας μπέτε...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Σοφία, μην παίζεις με την υπομονή μου. Εκτιμώ την προσφορά σου στην εταιρεία, τις προάλλες κατάπια την προσβολή που μου έκανες, αλλά ως εδώ! Δεν θα ανεχτώ άλλη ανάρμοστη συμπεριφορά, το κατάλαβες;

ΣΟΦΙΑ: Ξέρετε κάτι; Έχετε δίκιο. Και σας ζητώ συγγνώμη. Η συμπεριφορά μου ήταν εντελώς ανάρμοστη.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Εντάξει Σοφία, μπορούμε να το αφήσουμε πίσω μας και να προχωρήσουμε. Ξέρεις πόσο σε εκτιμώ και όπως σου είπα καταλαβαίνω ότι σου ήρθε ξαφνικό και όφειλα να χειριστώ καλύτερα την κατάσταση.

ΣΟΦΙΑ: Όχι, επιτρέψτε μου να διαφωνήσω. Εσείς ήσασταν εντάξει, εγώ έσφαλλα. Έχετε απόλυτα δίκιο. Απλά δεν είμαι καθόλου επαρκής για αυτή τη θέση. Εσείς μου κάνατε την τιμή να μου δώσετε μια τέτοια ευκαιρία κι εγώ απλά την πέταξα στα σκουπίδια.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Μην είσαι τόσο αυστηρή με τον εαυτό σου. Έχεις όλες τις προοπτικές να πας μπροστά, απλά χρειάζεσαι λίγο χρόνο για να...

ΣΟΦΙΑ: Όχι, όχι, πάλι κάνετε λάθος. Δεν έχω καμία προοπτική και δεν πρόκειται ποτέ να πάω μπροστά.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ε τώρα έχεις αφήσει την απογοήτευση να σε πάρει από κάτω.

ΣΟΦΙΑ: Αυτό ακριβώς. Μεγάλη απογοήτευση.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Όλοι τα έχουμε περάσει αυτά. Όταν ήμουν τζούνιορ μάνατζερ στην electrica energetic, πάνω κάτω στην ηλικία σου /

ΣΟΦΙΑ: Μεγάλη απογοήτευση που έφαγα οκτώ χρόνια απ' τη ζωή μου να δουλεύω για έναν... έναν μαλάκα σαν κι εσένα.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Σοφία πρόσεξε τα λόγια σου! Απαιτώ μια συγγνώμη τώρα!

ΣΟΦΙΑ: Συγγνώμη, η συμπεριφορά μου ήταν εντελώς ανάρμοστη. Θα έπρεπε να σε είχα στείλει στο διάολο και να είχα φύγει απ' την πρώτη μέρα που έκανες ν' απλώσεις χέρι πάνω μου.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Πήγαινε έξω τώρα αλλιώς θα καλέσω την ασφάλεια! Και αύριο μπορείς να περάσεις για την αποζημίωσή σου.

ΣΟΦΙΑ: Εντάξει, θα φύγω. Αλλά πρώτα θα ήθελα να σου δώσω ένα μικρό δώρο. Έτσι για ενθύμιο.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δεν θέλω να ακούσω τίποτα άλλο! Βγες έξω τώρα!

ΣΟΦΙΑ: *(Βγάζει απ' την τσέπη της ένα αποσμητικό και τον ραντίζει στα μούτρα.)* Βάλε επιτέλους ένα αποσμητικό της προκοπής ρε μαλάκα!

Ακουμπά το αποσμητικό στο γραφείο του και φεύγει βιαστικά ενώ εκείνος τρίβει τα μάτια του βογγώντας.

ΣΚΗΝΗ 8

Γραφείο ψυχιάτρου

Η Σοφία είναι ξαπλωμένη στο κρεβάτι και κοιτά αφηρημένη το ταβάνι. Φοράει μίνι φούστα κι ο ψυχίατρος την κοιτά επίμονα.

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ: Λοιπόν Σοφία, πώς ήταν η εβδομάδα σου;

ΣΟΦΙΑ: Καλά... Σε γενικές γραμμές. Αν εξαιρέσετε ότι έπιασα τον Παύλο με άλλη, με απέλυσαν απ' τη δουλειά και έμαθα ότι η παλιά μου συμμαθήτριά που φιλοξενώ ανήκει σε τρομοκρατική οργάνωση.

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ: Ορίστε;

ΣΟΦΙΑ: Ας τα αφήσουμε καλύτερα. Δεν θέλω να τα συζητήσω.

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ: Αυτό είναι... κάποιου είδους αστείο που δεν αντιλαμβάνομαι;

ΣΟΦΙΑ: (Τον κοιτάζει.) Κοιτάζατε τη φούστα μου προηγουμένως;

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ: Τι;

ΣΟΦΙΑ: Εαφνιαστήκατε που σήμερα έβαλα μίνι ε; Δεν το περιμένατε.

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ: Το παρατήρησα αλλά δεν με ξάφνιασε ιδιαίτερα.

ΣΟΦΙΑ: Εγώ πάντως άλλο βλέπω...

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ: Τι εννοείς; Τι κοιτάζεις τώρα;

ΣΟΦΙΑ: Τίποτα. Απλά έχετε έναν λεκέ στο παντελόνι σας. (Ξεσπά σε νευρικό γέλιο.)

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ: Ομολογώ πως δεν σε καταλαβαίνω σήμερα.

ΣΟΦΙΑ: Γιατί, μήπως με καταλαβαίνατε τις άλλες φορές;

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ: Είσαι δυσαρεστημένη από την θεραπεία;

ΣΟΦΙΑ: Ξέρετε τι σκέφτομαι τώρα;

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ: Πες μου.

ΣΟΦΙΑ: Εσάς σιέφτομαι. Είστε υποχρεωμένος για σχεδόν όλη σας τη ζωή να κάθεστε στριμωγμένος πίσω από ένα γραφείο και να ακούτε τις ασυναρτησίες του καθενός. Ειλικρινά, απορώ πώς το αντέχετε!

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ: Μα αυτή είναι η δουλειά μου. Και δεν θα χαρακτηρίζα ποτέ τα λόγια των ασθενών μου ασυναρτησίες.

ΣΟΦΙΑ: Καταλαβαίνω. Ωστόσο, δεν μπήκατε ποτέ σε πειρασμό να ξεπεράσετε λίγο τα όρια; Να κάνετε τη μικρή σας επανάσταση, ας πούμε.

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ: Δηλαδή;

ΣΟΦΙΑ: Να δηλαδή, όταν για παράδειγμα κοιτούσα και ξανακοιτούσα αυτόν τον πίνακα και σας έλεγα συνέχεια ότι είναι στραβός δεν μπήκατε ποτέ στον πειρασμό να μου πείτε σιάσε επιτέλους μωρή ηλίθια, μια χαρά είναι ο πίνακας, εσύ είσαι η ανισόρροπη;

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ: Κι αν υποθέσουμε ότι σου το έλεγα, τι όφελος θα είχε κάτι τέτοιο στη θεραπεία σου;

ΣΟΦΙΑ: Δεν ξέρω. Αλλά σίγουρα θα νιώθατε λίγο καλύτερα.

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ: Δεν είναι όμως αυτή η δουλειά του γιατρού, όπως καταλαβαίνεις. Η δουλειά του είναι να κάνει τον ασθενή να νιώθει καλύτερα.

ΣΟΦΙΑ: Εγώ πάντως τις τελευταίες μέρες νιώθω καλύτερα. Όπως σας είπα, δεν κοιτάζω κανέναν πίνακα για να δω αν είναι στραβός. Επίσης, δεν φοβάμαι να περπατήσω έξω απ' τα πλακάκια του πεζοδρομίου ούτε να βάλω μαζί τους μπιγκ και τους πάιλοτ.

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ: Χαίρομαι πολύ για αυτό. Και ομολογώ πως ξαφνιάζομαι για αυτήν την ξαφνική αλλαγή και θα ήθελα πολύ να μάθω πώς προέκυψε.

ΣΟΦΙΑ: Τι να σας πω... Ας πούμε ότι ξαφνικά κατάλαβα πόσο μικρά κι ασήμαντα είναι όλα αυτά. Και πόσο μικροί και ασήμαντοι είμαστε κι εμείς οι ίδιοι.

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ: Μάλιστα. Σε κάθε περίπτωση, ελπίζω ότι η θεραπεία σε βοήθησε.

ΣΟΦΙΑ: Νομίζω πως ναι. Και τώρα, για να σας το ανταποδώσω, θα ήθελα να σας κάνω ένα μικρό δώρο.

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ: Δεν είναι ανάγκη. Το δώρο για μένα είναι η επιτυχία της θεραπείας μου.

ΣΟΦΙΑ: Συγγνώμη, αλλά θα επιμείνω. Εξάλλου, αυτό το δώρο δεν μου κοστίζει τίποτα. Θέλω απλά να σας απελευθερώσω από ένα βάρος.

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ: Και ποιο είναι αυτό το βάρος;

ΣΟΦΙΑ: Αυτό που έχετε στον καρδιά σας όταν με βλέπετε.

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ: Ορίστε;

ΣΟΦΙΑ: *(Σηκώνεται όρθια.)* Θέλω να παραδεχτείτε ότι θέλετε να κάνετε σεξ μαζί μου!

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ: Μα... πώς σου πέρασε αυτό απ' το μυαλό;

ΣΟΦΙΑ: *(Φωνάζοντας.)* Παραδεχτείτε το επιτέλους κι αφήστε τις υπεκφυγές!

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ: Ηρέμησε! Είναι αλήθεια πως είσαι μια... πολύ ελκυστική γυναίκα. Αλλά η θέση μου δεν θα μου επέτρεπε ποτέ να /

ΣΟΦΙΑ: *(Ξαπλώνει χαμογελαστή στον καναπέ.)* Ωραία! Λοιπόν, νιώθετε καλύτερα τώρα;

Την κοιτά παγωμένος.

ΣΚΗΝΗ 9

Σπίτι Σοφίας

Το σαλόνι είναι ακατάστατο με πεταμένα ρούχα και φαγητά εδώ κι εκεί. Η Σοφία κοιμάται αραχτή στον καναπέ. Το κουδούνι χτυπάει. Ξυπνά, σηκώνεται με δυσκολία και σέρνει τα βήματά της προς την πόρτα.

ΣΤΕΛΛΑ: Σοφία, εγώ είμαι! Κοίτα, το καταλαβαίνω αν δεν θες να μου ανοίξεις. Το ξέρω ότι τα 'χεις πάρει μαζί μου και πολύ καλά κάνεις δηλαδή. Αλλά, πιστεψέ με, δεν ήθελα να φτάσουν εκεί τα πράγματα ρε συ. Ήρθα για να σε προειδοποιήσω. Πήγα και βρήκα τον αρχηγό και του είπα ότι δεν συμφωνώ με το σχέδιο αλλά /

Η Σοφία ανοίγει την πόρτα και η Στέλλα την παρατηρεί αμήχανη.

ΣΟΦΙΑ: Έχεις κάνα τσιγάρο; Τέλειωσε το πακέτο και βαριόμουν να βγω.

ΣΤΕΛΛΑ: Άκου, ήρθα να σε προειδοποιήσω. Μίλησα με τον δικό μου και μου είπε ότι συμφωνούν όλοι εκτός από μένα στην επίθεση και το σχέδιο δεν αλλάζει. Τα σπάσαμε και του είπα ότι την κάνω από την οργάνωση. Αύριο κατά τις πέντε θα την έχουν στημένη έξω απ' το πάρκινγκ της εταιρείας. Πες στους δικούς σου να βάλουν τίποτα φουσκωτούς να σας φυλάνε ή καλύτερα, καλού κακού, παίξτε άρρωστη. Αν και... τώρα που σε βλέπω φαίνεσαι ήδη άρρωστη.

ΣΟΦΙΑ: Δε βαριέσαι... Την Τετάρτη ο χοντρός με απέλυσε επειδή δεν του έκατσα και τον έβρισα. Οπότε, όπως και να 'χει, το ξύλο το γλιτώνω.

ΣΤΕΛΛΑ: Α τόσο καλά... Σου για 'ρθα λίγες μέρες και σου 'χω γαμήσει τη ζωούλα ή μου φαίνεται;

ΣΟΦΙΑ: Κάνα τσιγάρο έχεις τελικά;

ΣΤΕΛΛΑ: Τσιγάρο-τσιγάρο όχι... Έχω απ' το άλλο το καλό! Αλλά μην το τερματίσουμε κιόλας ε;

ΣΟΦΙΑ: Άναψέ το!

ΣΤΕΛΛΑ: Οκεί, ας το τερματίσουμε... Να βγάλω παπούτσια ή... *(Βλέπει την ακαταστασία.)* Άστο καλύτερα...

Η Σοφία προχωρά αργά προς τον καναπέ και η Στέλλα την ακολουθεί. Κάθονται στον καναπέ, η Στέλλα ανάβει τον μπάφο και κάνουν εναλλάξ ρουφηξιές. Η Στέλλα χασκογελάει.

ΣΤΕΛΛΑ: Ξέρεις τι θυμήθηκα τώρα; Εκείνο το φλωράκι τον Κωνσταντινίδη ρε, που σου κόλλαγε στην τρίτη λυκείου.

ΣΟΦΙΑ: Α ναι ρε! Πού τον θυμήθηκες αυτόν;

ΣΤΕΛΛΑ: Που σου 'χε δώσει στα γενέθλιά σου ένα πενηντάευρο και μετά τον κυνήγαγες να του το δώσεις πίσω.

ΣΟΦΙΑ: Ναι ρε, πολλή πλάκα! Κι εσύ του είπες, α ρε Γιαννάκη... Αν της έδινες εκατό θα την έριχνες. (Χαχανίζου.) Κι εμένα μου 'ρθε το άλλο το μυθικό τώρα. Εκείνον τον ξανθό που σου 'χε πει ότι είδε τον δικό σου με άλλη. Και μετά βρήκε ο δικός σου τον αδερφό του, του είπε ότι άμα τον πετύχει θα του κόψει τ' αρχίδια κι ο ξανθόφειρας είχε χεστεί απ' τον φόβο του και παραδέχτηκε ότι σου είπε ψέματα.

ΣΤΕΛΛΑ: Ναι, ο μαλάκας ο Σταμπουλόπουλος. Τον είχα πετύχει πριν λίγο καιρό και του 'κανα καζούρα. Βέβαια, χωρίς να το ξέρει, είχε πέσει μέσα. Μετά από λίγο καιρό πέτυχα τον δικό μου να φιλιέται με άλλη.

ΣΟΦΙΑ: Δεν μου το 'χες πει αυτό. Νόμιζα ότι ήσουν πάντα από... την αντίθετη οπτική γωνία.

ΣΤΕΛΛΑ: Από τότε ναι. Αν δεν τους τη φέρω πρώτη εγώ θα μου τη φέρουν αυτή, οπότε...

ΣΟΦΙΑ: Κάπως εγωιστικό μου ακούγεται αυτό... Τελικά δεν πιστεύεις καθόλου στην καλές προθέσεις των άλλων;

ΣΤΕΛΛΑ: Ξέρω 'γω... Ο δρόμος για την κόλαση είναι στρωμένος με καλές προθέσεις, έτσι δε λένε; Απ' την άλλη, βέβαια, ίσως να υπάρχουν κάποιοι, ελάχιστοι που αξίζουν μια θυσία. Τώρα τι σκέφτεσαι να κάνεις από δουλειά; Θα ψάξεις για καμιά άλλη εταιρεία;

ΣΟΦΙΑ: Δεν ξέρω. Εσύ τι σκέφτεσαι;

ΣΤΕΛΛΑ: Μπορώ να γυρίσω στο κλαμπ άμα θέλω. Είχα πει στον τύπο ότι θα λείψω λίγο για εγχείρηση σκωληκοειδίτιδας. Με άφηγε να κοιμάμαι στο πατάρι όταν δεν είχα να δώσω νοίι. Αλλά δεν ξέρω... Η νύχτα με έχει κουράσει. Μάλλον θα ψάξω για κάτι άλλο.

ΣΟΦΙΑ: Μπορείς να μείνεις εδώ αν θέλεις.

ΣΤΕΛΛΑ: Όχι, ξέχνα το! Αρκετά μπλεξίματα σου φόρτωσα. Πραγματικά δεν ξέρω πως θα μπορούσα να επανορθώσω για αυτό.

ΣΟΦΙΑ: Υπάρχει τρόπος να επανορθώσεις, αν θέλεις.

ΣΤΕΛΛΑ: Πολύ θα ήθελα να τον ακούσω αυτόν τον τρόπο.

ΣΟΦΙΑ: Έχω αϋπνίες τελευταία.

ΣΤΕΛΛΑ: Και λοιπόν;

ΣΟΦΙΑ: Πώς γίνεται κανείς dj;

ΣΤΕΛΛΑ: Εντάξει, μόλις το τερματίσαμε...

Χασκογελάνε.

ΤΕΛΟΣ